

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 1

Wanneer kwam Afrika in mijn leven? vraagt Yasuhiko Sawada zich af.

Zijn vliegtuig verliet Brussel in het midden van de nacht om tegen de ochtend Afrika te bereiken en om acht uur 's ochtends in Nairobi, Kenia, te landen. Hij herinnert zich hoe hij geamuseerd uit het raam keek of er een leeuw of een zebra te bespeuren was.

Al het luchthavenpersoneel was blank, maar toen de deur openging, dansten vijf of zes zwarte bedienden het vliegtuig in. Hun vormeloze broeken toonden hun dunne enkels. Met lange dweilen begonnen ze het interieur van het vliegtuig te poetsen.

Was dat het moment dat Afrika onder zijn vel kroop?

Een uur later aankomst in Kigali, Rwanda, waar hij ongeveer een uur moest wachten in een ruimte die op een kazerne leek . Er waren zwarten, blanken en Aziaten, werkelijk een staal van de mensheid. Het omringend grasland kon eender waar zijn maakte dat zich niet helemaal ontheemd voelde. Aan de wand gaf een klok een rare tijd aan. Even verder stonden afbeeldingen van leeuwen en krokodillen naast de foto van een knappe man in uniform, vermoedelijk de president van het land.

Was het toen dat Afrika Sawada's hart sneller deed kloppen?

De vlucht Van Kigali naar Bujumbura duurde nauwelijks vijfentwintig minuten. Aan de immigratiebalie moest hij een verklaring invullen. Aangezien hij nog niet had besloten waar hij zou verblijven liet hij het vakje "woonplaats" leeg.

"Ik ben uitgenodigd door de Puma karate club."

"In dat geval, kom langs hier!"

Blijkbaar was al het luchthavenpersoneel hiervan op de hoogte, en werd hij naar een afzonderlijke gang geleid.

Ginder heeft de uitdrukking "in de rij staan" geen betekenis. Zwarte passagiers, zich zelf groots voordoend, steken de blanke voorbij. Klein als hij is, had Sawada geen schijn van kans om zich in zo'n rij te wringen, maar toen hij als een VIP behandeld werd, voelde hij zich beter. Een groep zwarte jongeren sloeg het tafereel hilarisch gade en dat verwarmde zijn hart. Sommigen verscholen zich achter de rug van een vriend, ondeugend lachend, net als schoolkinderen die een grap met hun leraar hadden uitgehaald. "Hij is een vriend van de karate!"

Zou het kunnen dat Afrika hem in dat land op dat ogenblik betoverde?

...